

לרגל מלאת 29 שנה לנישול הפלסטינים

מכתב גלוי לנוער היהודי

החלום הציוני המקורי להקים בית לאומי ליהודים בפלסטין למען הבטח את שלומם ובטחונם הביא במקום זאת שפיכות דמים, עוול ומלחמות. תוצאותיו אלה של החלום רחוקות מרחק רב ממה שקווייתם לממש.

האם לא הגיע הזמן לעצור ולחשוב?

מזה שלושים שנה נאמר לכם שוב ושוב שהערבים רוצים "להשליך את כולכם לים" או להפוך אתכם ל"פליטים משוללי אזרחות". שוב ושוב נאמר לכם — מבלי להתייחס כלל למה שהערבים אומרים — ש"כל מה שהם (הערבים) באמת רוצים הוא להשמידנו".

בתקופה שבה הדיבורים אודות שלום באיזור הולכים ומתחזקים, ממשך השלטון הציוני לדכא את הערבים והיהודים כאחד. נישול הפלסטינים, שלילת זכויות היסוד שלהם והניצול הכלכלי של בני עדות המזרח הינם דוגמאות ספורות (למדיניות) דיכוי ואפליה זו.

באיזה סוג שלום מאמינים אנו, נציגו של הנוער הערבי בעולם?

אנחנו לא נתפשר עם האידיאולוגיה והמעש הציוני מבוססים על אפליה שיטתית, דיכוי ונישול.

אנחנו נמשיך להאבק בכל האמצעים, צבאיים, פוליטיים ואחרים, נגד הדיכוי והאפליה הציונים.

אנחנו נמשיך לתמוך במאבקו הצודק של העם הפלסטיני במלחמתו למען שיקום זכויותיו האנושיות והלאומיות.

אנו קובעים ללא סייג וללא היסוס שאין אנו שואפים לפתור את בעיית הפלסטינים הערבים על ידי יצירת מחנות פליטים יהודים. כמו כן אין בכוונתנו ל"גרש" אף יהודי אשר ירצה לחיות בארץ.

אנו מאמינים שאי אפשר שיקום שלום בר-קיימא במזרח התיכון שאיננו לוקח בחשבון את זכויותיהם ודרישותיהם של כל העמים באיזור.

המטרה עבורה אנו נאבקים היא להמיר את המישור הציוני במדינה דמוקרטית באמת שתעניק זכויות אדם מלאות ושוות לכל אזרחיה היהודים והערבים, ואשר תבטיח את זכותם של בני העם הפלסטיני בגלות לחזור למולדתם.

מאבק ערבי-יהודי משותף יכול להבטיח עתיד טוב יותר ובטוח יותר לכולנו; עתיד אשר יתבסס על כבוד הדדי ושוויון כלכלי ופוליטי עבור יהודים וערבים בפלסטין.

אנו פונים ומבקשים את תמיכתכם:

נגד הפקעת אדמות ערביות בפלסטין.

נגד ההתנחלות היהודית בשטחים הכבושים.

נגד מעצרים אדמיניסטרטיביים של פלסטינים ערבים ויהודים מתקדמים.

תנו את תמיכתכם למאבק למען זכויות אדם ואזרח מלאות לכל האסירים הפוליטיים בבתי-הסוהר הישראליים.

אנו קוראים לכם להצטרף למאבק המשותף נגד הדיכוי והאפליה הציונים. אנו קוראים לכם להצטרף אלינו כדי להקים יחד מדינה חילונית ודמוקרטית בכל ארץ פלסטין.

ההתאחדות הכללית של הסטודנטים הערבים בממלכה המאוחדת ואירלנד.

The General Union of Arab Students in the United Kingdom & Ireland (GUAS)

פורסם כמודעה בגארדיאן (לונדון), 13.5.1977 Guardian

תרגום ופירסום

ד"ר אורי דיוויס

עבור אגודת מפתח

מפתח: לקראת רפובליקת פלסטין סוציאליסטית (הוצאה חד-פעמית) דרך השדות 34, כפר-שמריהו.

מען לתרומות לכיסוי הוצאות פירסום מודעה זו:

ד"ר אורי דיוויס, אגודת מפתח, דרך השדות 34, כפר-שמריהו

מודעה

במדינה

(המשך מעמוד 38)

אולם כאשר הסתיימה עבודת הבנייה בי שכונה, נעלו אנשי חלמיש את הכניסות לבתים בסורגי ברזל כבדים, כדי למנוע פלישות. הלומם של ברייהמזל שזכו בי הגרלה, נראה להם שוב רחוק ובלתי מושג. "זו אי אפשרות וחלמאות של הרשו"ר יות", טוען אחד המישתכנים. "כל מה שצריך לעשות זה לחבר את הבתים לחשמל ולביוב — ולהיכנס לגור בהם. אבל ראש העיר עסוק בבניית כירות פאר ראוותניות וירידים מרשימים. ולנו חסמו את הכניסות בסורגים מחשש שמא ניפלוש לדירות שלנו".

מתמרמרים המישתכנים, החוששים להזדהות בשמותיהם:

"מי אשם כאן? מי אחראי לסבל של אלף נפשות הממתנות לדור הולם? עד מתי ניסבול ונתאפק שלא לקחת את החוק בידנינו? איפה כל ההבטחות והאחריות הציבורית?"

מנהל חברת חלמיש, אהרון פרבר, נשמע אופטימי מהמישתכנים. "נכון", הוא מודה, "רוב הדירות גמורות כימעט, ויש חלק שגמור בשמונים אחוז. לצערי הסתכנו עם חברת הבניה יבנה שנקלעה לקשיים, וסיי לקנו אותם מהפרוייקט, אבל תוך ימים אחדים נתקשר לקבלן אחר ונסיים את הד עבודות בהקדם. יש לנו את התקציב המתאים, שלושה מיליון לירות, ואני מאמין שמרבית המישתכנים יכנסו לדירותיהם תוך חודשיים." כיוון שזו ההבטחה הרביעית במספר שמקבלים המישתכנים בשלוש הי שנים האחרונות, אין פלא שהם ספקניים עדיין.

את רוחה, אולם הכרתה של אילנה לא חזרה אליה עוד. פניה היו מכוסים דם. אליאס המבוהל השאיר את גופתה במקום וחזר למחנהו מבלי לדווח דבר לממונים עליו. על חלקו בגרימת התאונה ועל הפקרת גופתה של אילנה נידון אליאס מילר לשנתים וחצי מאסר.

עבור הורית של אילנה היה מותה בי בחינת מהלומה קשה. גם אחרי מותה עדיין לחמו לטהר את שמה ולהפריך את הי שמועות שנפוצו כאילו נהרגה בעת ניסיון לאונס. הבדיקות שנערכו על גופה הוכיחו מעל לכל ספק שהיא ויתרה קורבן של תאונת-דרכים. ההורים שמיאנו להתנחם עלו אל קברה מעת לעת.

כשקרב יום השנה למותה של אילנה אסף אביה, משה פנחס, פרחים ויצא בי מכונית של קרוב משפחה כדי לעלות אל קברה. הוא לא הגיע לשם. בדרך אירעה תאונת-דרכים בה היו מעורבות ארבע מכוניות. משה פנחס נפצע קשה. הוא נפטר בדרך לבית-החולים. קברו נכרה ליד קבר בתו.

במו ידיהם

המצבה שהקים האלוף

על קבר אשתו

הוקמה מאכנים שאספי

הוא וידידיו

הירידים ובני המשפחה נאספו ליד חלקת-הקבר הקטנה בבית-העלמין ברמת-השרון לטכס גילוי המצבה. אורה שפיר, רעייתו

המצבה על קברה של אורה שפיר
אכנים אפורות, מהרי ירושלים

של אלוף פיקוד הדרום, האלוף הרצל שפיר, נפטרה ממחלה ממארת בבית-החולים, שלושה שבועות אחרי שאושפזה ואובחנה מהי לתה. ביום השלושים למותה, כאשר נאספו מוקירי זכרה שוב אל קברה, הם מצאו על הקבר מצבה שונה בתכלית ממצבות השיש והאבן המלוטשות המקובלות בבתי-הקברות.

אבן ירושלמית טבעית ובלתי מסותחת היתה מונחת על הקבר כמצבה כשעליה הוטבעה באותיות מתכת כתובת צנועה: "אורה שפיר — בת אלכסנדר ואסתר (מ) משפחת סלונים" ובתוספת תאריכי לידתה ומותה. במקום לוח השיש אותו מקובל להניח על הקבר, צמחו בו שתילים. הם היו מוקפים בגדר עשויה מאבני הרים פשוטות, גנוקבות ואפורות.

היתה זו מצבה יוצאת-דופן, אולם היא יקרה לבני המשפחה יותר מאשר כל מצבי בות השיש הנוצצות. היא נעשתה כמו ידי-הם. בתם הנשואה של הרצל ואורה, אורנה, שהיא ציירת במקצועה, הגתה את הרעיון ותיכננה את מצבת האם. יחד עם האב האלוף, האח הבכור צביקה והאחות הצעירה מירי בת 15 וחצי, יצאה אורנה להרי ירושלים. כמו ידיהם הם אספו את האבנים, הציבו אותם על קבר האם, שתלו את השתילים באדמה הטחוחה. "זוהי לא רק מצבה של אבן", אמרו בני המשפחה בטכס גילוי המצבה, "זוהי מצבה של לב".

דרכי אדם

יום השנה

ביום השנה למות הבת

בתאונה, ארעה

תאונה קטלנית לאב

משה פנחס, איש מושב מאור שליד חדרה, עמד לעלות אל קבר בתו, אילנה, אילנה בת ה-19 נהרגה שנה קודם לכן בתאונת-דרכים שאירעה בבקעת-הירדן. היא שירתה כחיילת בצה"ל וגופתה נמצאה ב-16 בחודש מאי 1976 מוטלת בשולי דרך עפר בבקעה.

תחילה נראה היה כי אילנה נרצחה בנסיבות מיסתוריות. אולם חקירת המישטר רה הצבאית בפרשה העלתה כי אילנה היתה קורבן של תאונת-דרכים. היא עלתה כטרמז פיסטית לרכב צבאי שעמד להתזירה בי שעת לילה מאוחרת למחנה הצבאי בו שירתה. היא לא ידעה כי הרכב גנוב וכי החייל שנהג בו הוא חסר רישיון-נהיגה. כשלושה קילומטרים לפני שהגיעו ליעדם הבחין הטרמז אליאס מילר, נהג המכונית, כי אילנה אינה יושב עוד לידו. הוא עצר את המכונית, גילה את אילנה מוטלת לידה. מתברר שהיא הועפה מתוך המכונית כשירד לשולי דרך. היא היתה ללא רוח חיים. אליאס ניסה להנשימה ולהחזיר אליה